

Alkony a tengeren.

Fiume, 1902. április 30.

Hegyvidék embere vagyok és lelkesültem mindig a hegyekért. Soha sem vontam ugyan kétségbe az alföld szépségeit sem, mindazonáltal nem éreztem azok iránt valami nagy előszeretetet soha sem. S mi tús-tágadás, ma is úgy vagyok vele, hogy ha választani kellene hegyvidék és alföld között, az elsőre szavaznék minden habozás vagy lelkifurdalás nélkül.

Egy napfelkeltét vagy naplementét kell csak megnézni — különösen tavasszal — mikor a felkelő vagy lenyugvó nap sugarai a havasok még hótakarta csúcsait pompás rózsaszínűre festik; avagy fenn kell lenni egy magas hegy csúcsán s látni keil, amint gyülekeznek a fellegek az ember lába alatt a csúcs körül; alant fellegtenger, fenn pedig verőfényes nap lazuros égen; avagy hallani és élvezni kell az évszázados fenyőfák haragoszöld túlevelei között elosonó, suttogó, fenséges fenyőillattal telített szellő el-elhaló, majd újra támadó zenéjét, akárcsak tündérek karának isteni dallamát: óh azt a képet, ezt a gyönyört és érzést az alföldi ember nem ismeri. S habár a természet bőkezű volt a szárazfölddel szemben, nem lehet mondani, hogy a tengerhez mostoha lett volna; nem, legkevésbé sem. Sőt ellenkezőleg, oly tulajdonságokkal ruházta fel, ame-

lyeket sem a hegyvidék, sem az alföld magáénak nem mondhat: vonzó, csalogató és borzalmas egyidőben. Képe meg olyan, hogy azt nem leírni, de még a legügyesebb képírónak lefesteni is nehéz.

Nem fogja tehát tőlem rossz néven venni e sorok kedves olvasója, ha e bizarr, fenséges, csodaszépségű, olykor félelmetes képnek egy töredékét, az alkonyt a tengeren, igyekszem alábbiakban, bár nagy, vázlatos vonásokban megrajzolni azok részére, kiket a sors, vagy nem bánom, mondjuk a véletlen, még nem hozott abba a helyzetbe, hogy a tenger olykor végtelen biborfényben úszó szépségeit, olykor meg millió hullámaiban kinosan vonagló borzalmas képét természetes valódiságában élvezhették volna.

Közvetlenül a tengerparton ülök egy félig bemozosodott, tavaszi napsugártól fölmelegített kővön. Körülöttem a mély csöndet a kövek letompított vagy letöredezett ormaiba ütköző apró hullámok halk loccsanása s egy-egy elsurranó, majd ismét visszatérő, zeg-zugos, kalandor, éjjeli utra indult éhes denevér czinczogása zavarja csak. Elöttem a látóhatárral ölelkező bibortenger terül el, melynek felszínére itt-ott egy-egy előbukkanó, majd ismét eltűnő delfin háromszögletes fekete hátúszója hasit barázdát. A tengerről jövő hűvös szellőt a babér és olajfa nehéz virágillatától ittas levegő váltja fel. A tengerpartig leereszkedő erdő csöndes zugából a vörösbegy távolról jövő, fájdalmas, bús, elhaló dala üti meg fületem. A szembenfekvő bércz halkán mondja utána.

Az utolsó hajó is elhagyta a kikötőt. Lassan, méltóságteljesen halad a tükörsima tengeren s felületére mértföldnyi hosszú barázdát hasít éles orra. Maga után ékalakban futó hullámokat hagy hátra. Utjában csak a világító torony ezüstsínű sugárkévéje kíséri mindaddig, míg a szemhatáron el nem tűnik s ott átadja

A rab-király szabadon.

(Fantasztikus állatregény.)

Írta: *Bársony István.*

14. folytatás.

Háború.

Másnap éjjel a rengeteg erdőségbe előrsökként benyomult vadászok, akiket a „szabadok“ magok közt „Menyörgök“-nek neveztek, nagy riadalmat hallottak a síkság felől; — onnan, ahol testvéreik és barátaik tömege vette körül az erdőt.

— Mi történhetett odakint? — kérdezte a nagybajuszú, aki valamennyi vadásznak a főparancsnoka volt. Nyomban elindította szolgáját, hogy sátorról-sátorra menve, hozzon hírt. A szolga elment, de Nagybajuszú hiába várta vissza. Pedig a zsvaj — közben-közben elveszett lövöldözéssel — folyvást tartott s bizonyosra lehetett venni, hogy nem valami kicsiség miatt van ez a szokatlan keveredés.

Már világos nappal volt, amikor végre futva jött valaki a legközelebb eső sátrak tájáról. Egy fegyveres őr volt, aki holtra fáradtan jelentette, hogy az éjjel több mint húsz farkas (némelyek szerint száz is lehetett) megtámadta az alvó tábor; sunyítva sompolyogtak, mintha csupa árnyék lett volna valamennyi, azután egyszerre megrohanták az öröket, meg a lovagokat; de amint a lövöldözés kezdődött, csakhamar kereket oldtak valamennyien. Visszavonultak az erdő alját borító berkekbe, ahonnan valószínűleg a szakadéknak vették útjukat.

— Tele van az erdő farkassal, mondta a küldött.

— Ebben semmi veszély sincsen — válaszolt Nagybajuszú. — Ezentúl kettős őrszem lesz mindenütt; azok majd szatymával várják a kőborló kalandorokat, akik különben gyávák és hamar megfutnak.

A farkasokat az éjjel csakugyan vereség érte. Pedig Ordas, a nagy szürke „erdei“, csakugyan ki akart tenni magáért. Ő szervezte a farkaskaladot; összehívta a király parancsára a pajtásait s kiosztotta a szerepeket az egész bandának. Csikas meg Gajdos az első őr támadják meg jobbról-balról, hogy ne tudjon kellőképp védekezni. Morgó meg Kancsal a sátrak elé kötött lovakra vetik magokat; marnak, de nem ölnek, mert arra nincs idő; a zavart kell növelni. Ez a fődolog; minnél több lovat harezképtelenné tenni, beteggé sebezni. Sunyi meg Gyilkos hátul, a tábor mögött növeli a galibát. Félszemű valahol a rét zombikja között üvöltösn; Sánta minél borzalmasabban felelgessen neki. Ez a két rokkant egyebet úgy sem lendíthet, mint-hogy hangulatot csinál a többinek. Valamennyi farkast párokba osztotta Ordas, minthogy ismerte a maga fajtaját s nem nagyon bízott benne, hogy, egymagában lévén is, helyén lenné mindenkinek a szíve. Búgó Harapóssal került egyívé, Czafatos pedig lihegővel. Suttogó mellé Borzas jutott, míg Tolvajnak a társául Lompost rendelte ki Ordas. Kengyelfutó megmaradt hívívőnek. A vezérfarkas úgy gondolta, hogy a „kettős“-ök a sátrakból álmosan kisető Menyörgökkel bännak el egymásután, — ő maga pedig mind ezt biztos helyről nézi. Fődolog, mondta magában, hogy a vezérnek semmi baja se essék, mert különben megáll az egész hadművelet.

Mikor azután az első lövések durrogtak: a vezér hanyatt-homlok sietett menteni a bőrét. A „kettősök“ ezt

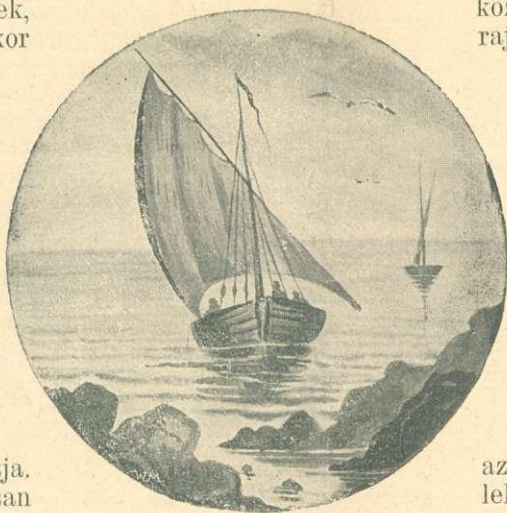
öt s utasait a sorsnak. A tengerszín kihalt országát csak egy-egy kóválygó sirály népesíti be; talán valamelyik bóján a nap fáradalmaiból pihenőre tért társait keresi. Az égboltozat lazúrkékje lassankint bíborpalástot ölt magára, melyhez a dísz rubintos fellegfoszlányok szolgáltatják. Biborvisszfényben úszik a tenger s a környék hegyeinek szürkés-kék, fátyolozott képe rajzolódik bele.

A város hova-tovább elnémuló zaját az estharang imára hívó szava hatja át, hogy a távoli hegyektől fáradtan térjen ismét vissza.

Itt-ott kezdenek szállingózni a halászkok bárkái a kikötőből, hogy rozsdabarna hálóikat kivessék. Sárga, foltozott, viharverte vitorlájuk fordított képe élesen rajzolódik a bíbortengerbe. Hiába, hiába! Az élet mégis csak profán, érdekhajhászó! Mikor mások boldogan pihenőre készülnek, ezeknek a szegény embereknek akkor is küzdeniök kell a létért!

A hálók lassan-lassan sülyednek a tengerbe s helyöket csak apró, körkörös hullámok jelzik. Az alkony derengő fényében nagyra nyílik szemök s alig hogy a vízszin alá sülyedtek, sovárgó pillantással leselkednek zsákmány után. Semmi nesz, semmi zaj! Készülődnek százezer élet kioltására. Távol, a tengert koszorú alakban körülfogni látszó havasok csücsain még rózsaszínű a hó; a hegy lábát azonban már sűrű, kékes-szürke köd, homály borítja.

S mire a tenger bíbora lassan elhalványul, hogy a violaszin minden

árnyalatának helyet adjon, a látóhatár keleti oldalán, a hegyek háta mögül, csöndesen emelkedik a halvány fényű hold a zenith felé. Szinte félve tekint körül, hogy hatalmas ellenfele: a nap, a fény, az élet forrása, nyugvóra tért-e már? Bágyadt sugarai a tengerszín felett lebegő finom, fátyolszerű ködbe burkolt halászbárkák alig sejthető vitorláját a tenger testébe vert ezüst-ékké varázsolják. S a tenger, mely csak rövid idővel ezelőtt mohón szivta magába a leáldozó nap utolsó aranysugaraitól bíborra festett látóhatár visszfényét, ép oly szomjjal olvad össze az ezüst sugarak milliárdjaival, míg maga is ringó, hullámozó ezüstté nem válik!

Oh minő pompája, minő bizarr vegyülete a végtelen mennyiségű színeknek egy isteni, csodaszép képpé, melyet amily fenséges gyönyörűség közvetlenül látni, élvezni, szintoly nehéz, bár csak megközelítőleg is, a valóság színeiben megrajzolni! Gyakran elnézem ezt a tündéri

látványt s valahányszor elmerengek a természet örök igazságainak e káprázatos színekben való nyilvánulása előtt, az a hitem, meggyőződésem mindinkább szilárdabb alapra helyezkedik, hogy az, aki rajong a mesterkéletlen, igazi, lélekemelő és egyuttal az igazság kétségbevonhatatlan jellegét magán viselő szépért, aki pár percze bár, meg akar szabadulni a létért való küzdelem, nehéz munka, harc nyomasztó lidérc-súlyától, az igazért folytatott harcban sebzett lelke biztos gyógyító, andalító balsamra talál.

Betegh Lajos.

látván, csakhamar utána eredtek. Rövid félóra múlva egy farkas sem volt a kaland színhelyén. Csak Fél szeműnek meg Sántának a vonítása jelezte a Menyörgőknek, hogy talán lehet még okuk tartani valamitől. A két „dálnok“ persze nem tudta, mi történt a társaival s fújta a nótáját hajnalig. A Menyörgők már úgyszólván lemondtak a nyugalomról, legalább vaktában lövöldöztek. Ezért hallotta Nagybajuszú egész éjjel a puskaropogást.

A sötétvölgyben azután így szólott Ordas a társaihoz:

— Fiúk, nagyszerűen viseltük magunkat. Kítettünk a farkasbeesületért. Azt hiszem, több száz Menyörgőt küldtünk a másvilágra. Megmutattuk a királynak, hogy kik vagyunk. Hanem azt hiszem, most már elég a dicsőségből. Végre is, ha mi minden éjjel ugyanezt műveljük, kitanulják fortélyunkat a Menyörgők s azt megkeserülhetjük. Pedig a mi bőrünk — magunknak — tán mégis csak az első. (Halkította a hangját, úgy mondta.) A királyé csak azután következik. A nagyhatalmak zúditották ránk az egész bajt; vágják is ki magokat. Én biz' amondó vagyok, legyünk okosak és párologjunk el lassankint erről a környékről. A király majd azt hiszi, hogy hű katonái egyenkint hullottak el a harcban.

— Éljen! Éljen! üvöltötték a farkasok tompa hangon. S nyomban megállapították, hogy minden éjjel melyik pár tűnjék el. Amint ezt elintézték, Ordas jelt adott a szétoszlásra s ő maga is a kerek szikla irányába indult, ahol egy ledől a alatt volt a vészka.

A sötétvölgyben egyszerre megint a némaság lett az úr. A czinkék bohókásan ugrádoztak a galyakon s befelé nyelven csevegtek egymással. Örültek az életnek és épen semmit sem tudtak arról, ami a négylábú szabadokat any-

nyira izgatta. Surrogó röppenéssel szállottak galyról-galyra s boldogan beszélgettek arról, hogy egyszerre hogy eltűnt a környékről a sok szárnyas hóhér: a sólymok, a karvalyok, az apró madarak leghalálósabb veszedelmei.

— A szárnyas király parancsolta nekik, szólott egy kis kékfejű czinke-úrfi. Ott voltam akkor, amikor a sas az oroszlánnal összeszólalkozott. „Mi nem akarunk a Menyörgőkkel harcba keveredni“ — mondta a sas; — ti, négylábúak, végezzétek el a dolgokatok velök, magatokban.“

„Czin-czin-csincsere!“ ujongott a sok czinke és tovább röppent. A sötétvölgyben már csak egyetlen egy alak maradt. Egy titokban meglapult, keskenypofájú alak, amely akkor is ott volt, amikor a farkasok a gyűlést tartották.

Most felemelkedett fektéből s kinyújtózott.

— Terringettét, de húzza a göres az inaimat! jajgatótt halkan. Sokáig kellett itt lapulnom. De nem bántam meg. Legalább tudom, mit számíthat a király az ő úgynévezett híveire. Ezek csak arra jók, hogy a koncot minél hamarabb lefoglalják. De ahol baj van, ott elég nekik, ha sokat beszélnek arról, mit kellene tenni s kik legyenek azok, (saját személyök kivételével,) akik valami áldozatra vállalkozzanak. Most az a kérdés, szóljak-e erről a királynak. Ha szólok, nekem gyűlhet meg a bajom. A farkasok lezafolnak s ha valahol magamba találnak, kiugratnak becses bőrömből. És végre is, akárhogy erőlködik a király, a Menyörgőkkel nem bír. Előbb-utóbb legyőzik. Hát nem jobb-e akkor, ha legalább a belviszályt igekekszünk elkerülni? Ezek a Menyörgők nem olyanok, mint afrikai testvéreik, akik félmeztelenek és nyomorúságos fegyverzetűek. A király ott félelmes lehetett. Itt hiába ordít, hisz' épen őt

Az állatkínzásról.

Az ókor egyik nagy írója, mikor véleményét kérték ki az állatokkal való bánásmódot illetőleg, azt felelte: „Bánjatok úgy az állatokkal, mint állatokal, de úgy mint eleven állatokkal.“ Hány ember van manapság, aki az állatokkal úgy bánik, mint eleven állatokkal? Hányan kínozzák az állatokat csupa kedvtelésből, hányan rosszakaratból, hányan okoznak az állatoknak fölöslegesen iszonyú kínokat csupa tudatlanságból, csupán azért, mert nem tudják, melyik állattal hogyan kell bánni. A legtöbbet szenvednek természetesen azok az állatok, amelyek leggyakrabban érintkeznek az emberrel, a háziállatok, amelyeknek legtöbb hasznát látja az ember. És legtöbbet szenvednek a háziállatok gazdájuk tudatlansága miatt, vagy pedig nemtörődőségének következtében.

Minél szelídebb valamely állat, annál többet kell szenvednie gazdájától. A vad, tüzes paripát soha sem éri annyi korbácsütés, mint a mennyit ütik-verik a szegény szamarat, vagy pedig a szelíd, türelmes, kezes lovat. Épen a ló az az állat, amely a legtöbbet szenved igaztalanul. Száz kocsis közül nincsen kettő, aki helyesen tudná alkalmazni az ostort. A legtöbb üti-veri a szegény állatot derűre-borura, hogy miért, talán maga sem tudná megmondani. Pedig nincs az a jó ló, amelyiket záros határidő alatt tönkre ne lehetne tenni a folytonos korbácsolással. A ló eleinte ideges lesz, félénkké válik, ha folytonosan hallja az ostorpatogást, majd elérzéktenedik, elbuzul s ilyenkor már persze, hogy nem lehet vele ostor nélkül boldogulni.

A zabla is valóságos kínzó eszköze a lónak, ha nem hozzáértő ember kezében van. A zabla rángatása szinte leírhatatlan fájdalmakat okoz a szegény állatnak. A kocsisok nagy része, ha azt akarja, hogy lova pár lépést hátra menjen, zablájánál ragadja meg a szegény párát s úgy tolja hátrafelé, nem törődve azzal, hogy mennyit szenved ezalatt a ló, nem látja szájának vonaglását, sem pedig azt, hogyan mozgatja a szegény állat fejét ide-oda, hogy kínjától megszabaduljon.

keresik s a tűzdarazsak láthatatlanul süvitenek feléje száz meg száz lépésnyiról. Bánom is én az egész komédiát. Magam is alig várom, hogy a hatalmak uralma véget érjen. Milyen fölséges csend és békesség volt itt azelőtt!... Az a szegény csár különben nem sok vizet zavar. Még a királylyal is ki lehetne valahogy állani. De a hercegnő készen istenverése, akinek pusztulnia kell feltétlenül. Hajh, csak a vörös ördöggel lehetne egyszer komolyan beszélni!... Ha ezek ketten egymásnak mennének!... Egy csapásra két légy, ... azaz hogy két bandita, rabló, haramia!...

A főügyész, mert ő volt a magánbeszédet tartó alak, sunyi mosolyra torzította a száját. Annyi bizonyos, megértette ki elmékedését, hogy én nyaralni megyek, mert itt nagyon meleg kezd lenni. Doktor úr kérem, melyik vidéket ajánlja? mondja csak.

E szavakkal egy álmos bagolyhoz fordult, amely épen akkor libegett le egy vén bükkfa keresztaga közé.

— Erigy a pokolba, hagyd békét, dohogott a bagoly. Egész éjjel olyan lárma volt a környéken, mintha nappal lett volna. Most meg egy Menyörgő miatt üldöznek a többiek, akit éjjel tájban Bengália leányának felfalnia tetszett.

— Már megint! szörnyűködött a főügyész. No azzal a dárával sem lehet már bírni. Tele van vérivó szenvedélylyel és nem bír magával, ha embert pillant meg. Kiváncsi vagyok, megyek; részleteket szeretnék megtudni.

Eloldalgott; a bagoly pedig megrázta magát s szunyókálni kezdett.

Nagybajuszu épen ekkor esküdött véres boszút a tigris fejére. Hisz' az ő szolgája volt az, akit az emberevő az éjjel megfojtott. A szegény szolga híven teljesítette ura parancsát s a legrövidebb úton igyekezett a sátrakhöz jutni.

Voltak és vannak kocsisok, akik nem használják az ostort s nem rángatják a zablát fölöslegesen ide-oda. Lovuk sokkal jobb, sokkal erősebb, okosabb, mint a többi félig agyonkínzott párak. A nem korbácsolt lovak egyszerű biztatásra jobban kifejtik erejüket, mint a korbácshoz szokottak, akárhogy ütik-verik is őket. Az igazi kocsis az ostort csupán dísznek hordja kocsiján, nem pedig azért, hogy lovait agyonkínozza s ha használja, csakis ritkán üti meg vele lovát, legfeljebb pattint vele egyet-egyet.

Teljesen haszontalan, fölösleges kínzóeszköz a lószerszámon a szemellenző. Bizonyynyal alig van kocsis, aki ezt tudná, pedig mennyit szenved emiatt a szegény ló teljesen haszontalanul. A ló szeme oldalt áll, annyira, hogy előre csak annyit lát, mint az ember oldalra. Próbálja csak meg valaki, tartsa egyenesen szeme elé tenyerét és nézzen oldalt, majd meglátja, mennyire kínos, elviselhetlen az ilyen módon való nézés. Pedig a ló ép úgy van a szemellenzővel, mint mi a szemünk elé tartott tenyerünkkel. És mégis, van-e lószerszám szemellenző nélkül?

Állatkínzás az is, ha az igavonó barmot gyorsabb menésre nógatjuk, mint amilyen gyorsan a természetből fogva jár. Az ilyen folytonosan biztatott, nógatott állat lesoványodik, elbuzul s lassankint hasznavehetetlenné lesz.

Sokat szenved a kutya is. Minden esonkítás, amit legtöbbnyire „szépités“ czéljából végeznek, egyike a legborzasztóbb állatkínzásoknak. Azután mennyivel szebb egy levágott fülű, farkú kutya, mint egy ép állat? Hiszen azt mindenki beláthatja, akinek egy csepp érzéke van a „szép“ iránt, hogy az, ami nem természetes, ami abnormális, az nem is lehet szép. Különösen nem szép az abnormális, ha emberi kezek hozzák létre. Gondoljuk csak meg, szép volna-e az a rózsza, amelyiknek szirmait ollóval rendre kerekén nyirbálnók? Ugy-e nem. Pedig a csónkított kutya is ilyen. Mennyit szenved a szegény, hűséges lánczra kötött házőrző eb a tél hidegétől, a nyár melegétől. Télen a hidegtől szinte megdermed, nyáron a forróság eltikkasztja s a forróság okozta szomjának enyhítésére állott, poshadt vizet kell, hogy igyon szegény állat. A soha ki nem takarított kutyaóban mennyi élősködő telepszik meg s mind a kutyát kínozzák.

Egy völgyön kellett végig haladnia s amint a magas fű közt bukdácsolva sietett előre, halkán füttyölgetett, hogy az egyedüllét félelmét leküzdje.

Egyszer csak úgy rémlett neki, hogy valaki követi. Sompolygó mozgás nesztét hallotta a bozóthán. Eleinte azt hitte, őz, vagy szarvas jár ott; de azok egyike sem lett volna ilyen csöndes, hanem vadul rohogott volna el, meglehetősen zajjal. Azután úgy gondolta, hogy talán valamelyik társa bújt itt meg, aki szintén tele van félelemmel, mint ő, azért nem szól.

— Ki az? — kérdezte elfogódva.

— Ki az? — visszahangozta a hegy kísértetiesen.

Tovább ment, de már nem füttyölt. Alig hogy elindult, a halk szöszmötölést újra hallotta maga mögött. Arra hirtelen megfordult. A hold épen kibújt a felhők közül egy pár pillanatra. A szerencsétlen szolga torkába belefagyott a hang. A haja égnek meredt; lába a földbe gyökerezett.

Halálsápadtan meresztette üveges szemét a rémre, aki ott lapult mögötte, ugrásra készen.

India gyöngye volt.

Egy pillanat múlva a Nagyabajuszu küldöttje már a tigris karmai között vonaglott. A sors megkönyörült rajta, mert szívzselhűdés érte, mielőtt a tigris fogait érezhette volna.

Mindezt Csúnya látta, a ki kalandozása közben találkozott a hercegnővel s egy darabon csupa kíváncsiságból elkísérte.

*

Az új hajnal még nagyobb keveredésre gyuladt ki az égen. A Menyörgők itt is, ott is medvéket vettek észre az erdőségekben. Gyanus morgás hangzott fel a szakadékokból. Nagyabajuszu sátra közelében egy nagy vörössárga hiúz

Nincs az ilyen ebnek egy nyugodt pillanata, mindig, folytonosan kinlódik. S miért, csupán azért, mert gazdája nem gondol vele, nem jut eszébe, hogy kutyája érez, hogy az is eleven állat.

Sok helyütt még nehéz terhes kocsikat is huzatnak a kutyával, pedig épen nem termett rá az ilyen munkára. Látszik is az ilyen agyonkínzott állaton, hogy mennyire terhére esik neki a kocsihúzás.

A dresszúra is kínzója a kutyának. De mielőtt ezt kimondanók, tegyünk különbséget a dresszúra és dresszúra között. Már tudniillik a között a dresszúra között, amelyik szép szóval, lassacskán neveli a kutyát jó vadászbé és a korbácdresszúra között, amely épen nem viseli magán a humanitás bélyegét. Pedig sajnos, vadászaink jó része korbáccsal neveli kutyáját.

Allatkínzás a nyulaknak általában szokásos fölemelése a fülüknél fogva. Miért nem emelik föl a kutyát is, meg a macskát is a fülénél fogva? Mert bizony jól összekarmolnák, összeharapnák kínzójuk kezét. Szegény nyúl pedig túri, pedig bizony neki is fájdalmas kínokat kell elviselnie ilyenkor.

Kínzás a disznóknak, marhának leölése. Mennyivel humanusabb eljárás volna, ha előbb elkábítanák őket. De ez még hagyján, hanem a halak és rákok megölése igazán borzasztóság. A halat úgyszólván elevenen nyúzzák meg, aprítják föl s nem gondolnak szegény állat kínjaival. Miért nem tesznek mindenütt úgy, mint Hollandiában, hogy a hal gerinczét közvetlenül a feje mögött egy éles késsel átvágják, mielőtt megtakarítanák. A rákot pedig hideg vízzel telt fazékban teszik a tűzhöz s lassú meleggel ölik meg őket.

A kirántott békacomb is sok kinnak okozója. Szokás szerint a békát nem ölik meg, hanem elevenen vágják le czombját s az így megcsontított állatot szabadjárá eresztik.

A ludak tömése szintén embertelen allatkínzás. Szegény lúdnek 5–6 hétig tartó, naponta megújított kínokat kell elviselnie, csak azért, hogy kövér legyen. A tömött lúd szenvedései miatt alig tud megmozdulni, alig, vagy semmit sem tud lábára állni s félig-meddig önkivületi állapotban fekszik naponta. Azt mondják, hogy a tömött libamáj sokkal nagyobb és jobb, mint más emberséges módon hízlalt libáé.

Igen. Mert a túlterhelt táplálécsatorna gyuladásba jön, a gyomor mirigyei, közöttük a máj is megbetegszik s megdagad. Ami pedig izét illeti, szakértők állítása szerint a frissen sült, egészséges lóhús van olyan jó, mint a libamáj, ha nem jobb. Azonfelül egészségtelen is az ilyen libamáj fogyasztása. Hányszor okozott már a libamáj halálos kimenetelű gyomorbetegségeket.

Az eleven állatok szállításánál is végtelen sok allatkínzás történik. A baromfit a szállításnál olykor annyira összezsúfolják egy-egy kosárban, hogy különösen nyáron szegény állatok szinte megfulladnak a hőségtől s azonfelül még vizet sem kapnak. Ha pedig megérkeznek rendeltetésük helyére, összekötött lábakkal feküsznek sorjában a piacon éltlen-szomjan, ráadásul még ide-oda dobálják s lábuknál fogva, lecsüngő fejjel viszik szegényeket haza.

Ha már az allatkínzásról szólnak, lehetetlen megfeledkezni az állatseregletekről. Két lépés hosszú, másfél lépés széles, ronda, bűzös ketreczbe van zárva, szabadságtól megfosztva a puszták királya, az oroszlan. Azelőtt korlátlan úr a rengetegben, aki naponkint száz mérföldet barangolt be, most egy szűk ketreczben fekszik, ahol alig bír megmozdulni. Akitől azelőtt remegett minden élő, most kénytelen eltűnni egy nyomorult embertől a korbácsütést; akit azelőtt haragjában izzé-porrá marcangolt volna, az előtt kénytelen most meghúzódni. S ugyanigy van a többi állat is. Bengália tigrise napról-napra nem tesz egyebet, csak villámló szemekkel jár-kei ketreczében. Változatlanság kedvéért hol jobbra fordul meg, hol balra. Ezenfelül soványak, kiéhezettek mind, egytől-egyig. Vegyük csak fontolóra, mennyit szenvednek ezek a szegény állatok, míg megadják magukat sorsuknak, beletörődnek a változatlanba s közönyösen tűrik szenvedéseiket.

Ime néhány példája annak, hogyan kínozzuk mi az állatokat, mi, akik a civilizáció legfelsőbb fokán vagyunk. Igazán gondolkozóba esik az ember, hát illő az ilyen allatkínzás egy művelt emberhez? Milyen könnyen, milyen kevés fáradsággal elérhetnők azt, hogy ne szenvedjenek állataink, legalább ok nélkül ne. „Bánj úgy az állattal, mint állattal, de mint eleven állattal“.

villant el. A hegyoldalból felzúgott a király hördülő bögése. A máskor oly hallgatag, néma erdő valóságos forradalom jelével telt meg. A Menyörgök mindenütt vadkanagyarak csattogását és fenevadak ordítózását hallották. A bögésbe, üvöltésbe, vonításba belevegyült a tűzdarazsak jajgatáshoz hasonló zúgása.

A háború megindult. Vége volt a csöndes, óvatos csatározásnak; a Menyörgök seregéstől nyomultak előre. A sátrakban csak azok maradtak, akik folyvást szemmel tartották, hogy ki vált be az erdőbe és ki megy ki belőle.

A vadászok gyűrűje mindösszebb-összebb szorult a rengetegben. Barlangi egy darabig bátran állta meg a helyét, de mikor az első tűzdarázs megesipte, ordítva-bögve loholt visszafelé. Egyik társa súlyos sebet kapott s amiatt felbőszülve nekik rohant a Menyörgöknek, valamelyiket megragadta és maga alá gyűrte. Akközben folyvást retentően bögött, hogy visszhangossá lett tőle az erdő. A Menyörgök összefutottak, hogy megmentsek társukat. Mind egyszerre süttették el puskáikat s a tűzdarazsak tuczatja nyomban megölte a nagy, fekete medvét. — Abban a pillanatban borzasztó ordítás reszkettette meg a levegőt.

A Menyörgök hajmeresztve fordultak meg erre a hegyeket összeomlasztó hangra, amely hasonlatos volt a földrengés kísérő robajhoz.

A sűrűség szélén ott állott a király, az allatkirály, a berber oroszlan, alig néhány ölnyre tőlök.

Szeme tüzet sistergett. Szája nyitva volt s borzasztó torkába be lehetett látni. Sörénye úgy lengett kormosbarna színével, mint egy hatalmas gyászlobogó. Első lábai oszlopokként, mereven feszültek meg. Az egész remek állat maga volt a felséges bátorság.

A Menyörgök nem tudták, nem merték használni fegyverüket. Szívdobogva bámulták a csudás jelenséget s egyszerre hanyatthomlok rohantak vissza, ahol menekvést reméltek.

A futó vadászok zaja még nem hangzott el egészen, amikor szemközt a királylyal szénnyilt egy bokor s Zulejka szökött ki belőle. Bengália leánya semmit sem törődött e perczben a királylyal. Doromboló hangot hallatott s a játszó, de egyszersmind vérszagot szimatoló macska elvakultságával ment neki az agyonlőtt medve alatt vonagló vadásznak. Megragadta s egy rántással a hatalmába kerítette. Borzasztó fogai közé kapta. Felemelte s iramodni készült vele titkos, rejtelmes, halottszaggal telített berkeibe.

Egyetlen pillantást váltott a királylyal, aki mogorván nézte, hogy mit csinál.

A tigris tekintetében ez volt: Mit akarsz velem, no?!... Csak nem tiltasz el a kedvtelésemtől? Király vagy, ugyan, de ezt hiába próbálnád, meg se próbáld!... Amig embervérrel jól nem laktam, addig nem vagyok alattvalód, nem!...

Az afrikai hős ezt gondolta: Mi itt most valamennyien a dicsőség harcát vívjuk s ez itt mindössze is csak — éhes. Mindene a vér, hogy megihassa. Tulajdonképen mégis csak utálatos fajzat!...

Elfodította fejét a tigristől, mintha megvetését akarta volna vele éreztetni.

India gyöngye felhasználta a jó alkalmat, amikor szabadulhatott a király delejes tekintetétől s egy hatalmas szökéssel eltűnt a bozótnak.

A szegény leskalpozott vadász (a skalpozást még a medve művelte volt) természetesen vitte magával.

(Folyt. köv.)